

SONNET 1

Denk je in: een strand,
waar in de duinen een kind
springt, blij dat het de hand
van de moeder vindt.

Later, aan de kant van het water
wordt het kind bang en klein.
Moeder troost het; denk aan later,
niet aan toen, aan al die pijn.

Is dit nu poëzie?
Of is het gerijmel,
van een epigoon die

vanuit gelezen gezwijmel
tracht eer te behalen?

Ik ril. Waar blijven die opalen schalen